

[Glistrup.]

forstået finansministeren påtænker, og det, vi har foreslået, angår præmieobligationer. Vi må finde det rigtigt, at disse obligationer, der er udstedt af staten, bliver behandlet på nøjagtig samme måde som andre obligationer noteret på Københavns Fondsbørs. Der kan ikke være nogen som helst grund til at diskriminere mod disse obligationer. Der kan heller ikke være nogen grund til at sige, at det specielt skal være de åbne serier. Hele obligationsmarkedet er ét sammenhængende køber- og sælgermarked, hvorfor der er al mulig grund til at tillade, at der bindes i obligationer i det omfang, hvorom fremskridtspartiet har fremsat sit detaljerede ændringsforslag nr. 10.

Men ligeegyldig hvordan der nu bindes i obligationer, så har vi, der har arbejdet med tingene i praksis — og det tror jeg vi, der har haft at gøre med det i praksis, kan være enige om alle sammen — set, hvilke fortvivlende forhold der fremkommer, når der inden for bindingsperioden sker det, at obligationer bliver udtrukket, og man så skal til at have hele det administrative besvær, der er med at foretage genkøb og ny binding i forbindelse med, at en obligation på 1.000 kr. har ligget bundet på kapitalbindingskonto eller nu bundet i forbindelse med den tvungne opsparing. For kommer vi frem til 1977-78, så har alle mennesker jo glemt, hvad det i grunden var, det drejede sig om med den tvangsopsparing, man havde i 1974, for alt det djævelskab, som folkettinget sikkert har fundet på i årene mellem 1974 og 1977. Derfor er den eneste rimelige ordning i tilfælde af udtrækning af obligationer undervejs, at der sker en frigivelse af det til udtrækningen svarende obligationsbeløb, men også dér er det jo så ulykkeligt, at det pågældende ændringsforslag, nr. 12 til § 5, er afsenderstemplet „fremskridtspartiet“. Derfor vil vi formentlig også dér opleve, at hele folkettinget minus fremskridtspartiet går hen og stemmer for en ordning, som i praksis har vist sig at være fortvivlende dårlig at arbejde med, uden at der er virkelig saglige argumenter derfor.

Et andet område, der har givet anledning til drøftelse i udvalget, er, hvor man skal sætte bundgrænsen for opsparingen. Dér nævnte hr. Per Hækkerup jo, at man fra de fire forligspartiets side er kommet frem til,

at man vil sætte bundgrænsen ved 200 kr., og det går ændringsforslag nr. 4 jo ud på. Fra fremskridtspartiets side anbefaler man, at vi går 100 kr. højere op og sætter bundgrænsen ved 300 kr., det er ændringsforslag nr. 3.

Forskellen på de to ændringsforslag er, at hvis man følger vort, så vil man opnå, at yderligere 80.000 af de 760.000 kan komme uden for tvangsopsparingen. Det i sig selv turde være en betydelig fordel. Men hvad er så ulempen på den anden side med hensyn til det, som hr. Per Hækkerup sagde om betydningen for den finanspolitiske situation? Ja, den er altså, at resultatet bliver, at provenuet bliver formindsket med yderligere 20 mill. kr. I den finanspolitiske situation skulle 20 mill. kr. i forhold til en tvangsopsparingsordnings provenu, der under alle omstændigheder vil ligge et godt stykke på den forkerte side af milliarder, ikke spille nogen rolle set ud fra de finanspolitiske hensigter, man har med denne tvangsopsparing.

Men hvis man så ser på det fra en anden synsvinkel, den administrative, så er forholdet det, at gennemsnitsopsparingen for disse 80.000 mennesker er 250 kr., som skal præsteres ad 3 gange, altså med gennemsnitlig 83 kr. pr. gang, og derefter skal den frigives ad 3 gange i 1978, 1980 og 1982. Tror man virkelig med det prisniveau, der gælder i øjeblikket for administrativt arbejde og det prisniveau, der må forventes at gælde i 1978, 1980 og 1982, at det virkelig samfundsmæssigt kan betale sig at foretage en sådan serie ekspeditioner, en sådan gang bureaukrati, for 250 kr., der skal vandre ind på kontoen ad 3 gange i 1974 og vandre ud engang om en 4-8 år? Det turde være aldeles klart, at vi her skyder spurve med kanoner, og at det også her er fremskridtspartiets ændringsforslag, nr. 3, der er det sagligt bedste og mest velovervejede.

Endelig er der et ændringsforslag fra fremskridtspartiet, som vedrører indbetalingen, og her må vi erindre os, at de beløb, der skal betales i tvangsopsparing, skal beregnes af den skattepligtige indkomst for 1973. Det vil altså sige, at de, der har haft en god indtægt i 1973, bliver særlig hårdt ramt af denne tvangsopsparing og skal betale mange tusinde kroner i tvangsopsparing. Men netop de samme mennesker skal i efteråret